

יהודה צבי שפירא

שירת ליל חג הסדר

בתורותיו והלכותיו של

מוהרנ"ת מברסלב זי"ע

בספרו "ליקוטי הלכות"

השיר יהיה לכם לליל התקדש החג!

יצאת מצרים בכל אדם ובכל שנה, מתנה נפלאה מלמעלה
הארת גלוי שכינה כבימי צאתנו ממצרים - המאירה בזו הלילה.

זאת ההתגלות הנשגבה של ליל הסדר - ב'סימני הסדר' מצינים
בזאת צועדים בליל התקדש החג - שהשפעותיה לכל השנה נאצלים.

~~~~~

קדש: בקדוש, ושתית הד' כוסות, ממשיכים השגחה שלמה
כלל הארבע גלויות מכניעים - ונפרדים מהם בנפש חפצה.

קדש: 'אין אומרים שירה אלא על היין' ובשתיתו רוממות משיגים
ארבע כוסות - שירת 'פשוט כפול משלש ומרבע' שיתגלה בעתידים.

קדש: הבעת הרצונות הפנימיים בכוס ראשון - כנגד 'עולם האצילות', כמובא בפוננה
ובכוס שני, שכנגד 'עולם העשיה' - ממשיכים אלו הרצונות בכל פעלה ועשיה.

~~~~~

שהחינו: עקרה בימים טובים שמתגלה ה'מקראי קדש' על שזכינו במועדים וזמנים
שמחת המצוות מתבטאת בברכת היין של 'קדש' ראש הסימנים---

~~~~~

ורחץ: 'רחץ' מלשון בטחון - 'ביה אנא רחץ', בטחון גם במעט ירק שרואים בו השגחה
וזאת מבטאים גם ברחיצת הכרפס - בטחון שהיה לעם ישראל - בארץ לא זרועה.

ורחץ: ב' רחיצות, רמז לב' האורות המאירים בליל גלוי השכינה
רחיצת ידים ראשונה - ההטהרות לפסח. והרחצה הב' - הכנה לקבלת התורה בטהרה.

~~~~~

כרפס: ירק הרומז על מוחין דקטנות - שאף שזכינו לכוס ראשון בתחלת הסימנים
ברם, עדין לא זכינו לאכילת מצה, בבחינת מן - מאכל המלאכים.

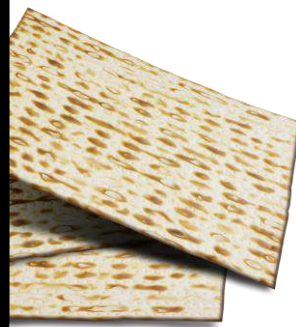
כרפס: תקון חטא אדם הראשון, הנאמר בו: 'ואכלת את עשב
השדה, והדדעזעו איבריו מהשמועה

אף התרצה בנאמר: בזעת אפיק תאכל לחם, שבזכות תורה
ומצוות מתבררת האכילה.

כרפס: ירק נחות דרגה, אך היא הנקדה להתחלה, לצעד בהדרגה
ולאחריו זוכים ל'קר' - 'חור כרפס ותכלת', המובא במגלה.

~~~~~

יחץ: כוללים ב' חלקים-הגדול לאפיקומן - לחם משמים, זמן עליה
והחלק הקטן: לחם עני - מלשון 'עניה' גם ללא דעת - עונים בתפלה ובחזוק בכל דרגה.

מִן: באכילת האדם, ובעקר 'לחם', הטוב מהרע מבררים, ולקר תקנו חכמינו לדקדק בבציעו
ליל פסח, תחלת ההתקרבות, בוצעים - ועדין לא אוכלים, עד המשכת הדעת בשירה ושכחה

מגיד: התקרבות בלילה זה, במצות ספורי המופתים
פכתוב: למען ספר שמי.. ולמען תספר באזני בנך.. לדורות עולמים.

מגיד: עשרת הדברות מתחלת ביציאת מצרים, 'אנכי... אשר הוצאתיך...' שרש כל התורה
התקרבות להשי"ת בספור נפלאותיו. 'פה - סח', מאז ועד הנה.

מגיד: הגדה בקול רם נאמרת לזכות לתקון הדעת - יציאה מטמאת מצרים
על המצה נאמרת - רמז שלא להחמיץ המוח במחשבות רעים.

מגיד: מגלים את המצות באמירתה - לחם עני - שעונו עליה דברים הרבה
ובצעקה בבחינת 'רעמים' נפתח השער - ואמירתה בוקעת

מה נשתנה: צמצום האור והחכמה, וזהירות מרובי אור, רמז בקשית הבנים
הצמצום, הוא ב'בן החכם' שבדבריו האמונה - שהתורה: "עדות וחקים".

וכל המרבה לספר: הצדיקים בספורי מעשיות' מגלים על פנים של תורה
בסיפורי גאלת מצרים הקודמים לקבלת התורה, מעוררים ראשית העשייה.

'במורא גדול זו גלוי שכינה': תבות אלו אשר באמירת ההגדה נאמרים
חרדת אלקים אחרו ברבי נתן, עת אמרו בהתעוררות ובלהבה שהלהיב רבים.

רחצה: רחיצה ב'תרגום' - 'בטחון' הפך מחשבת עצם ידי בפרנסה
עם ישראל המשיכו בטחון גם ללא מאכל לדרך, באמונתם שיהיה להם צידה.

מוציא: ברכתו חשובה, שפורטים מקום יציאת הלחם - שאינה בשאר ברכות
גלוי ללילה זה - שמלוא כל הארץ כבודו, מהעליונים עד המדרגות נמוכות.

מצה: שלא הספיק בצקם להחמיץ... אור קמיץ וסתים של ברכה מלמעלה
טרם הצטיר בזה העולם במעשה בני אדם, שאינם תמיד לברכה

מצה: בין תיבת חמץ למצה, שבאות ח' שאינה בה' - נקדה קטנה לעינים
חיזוק לשמח במעשינו הטובים, גם בנקדות טובות הנראים קטנים.

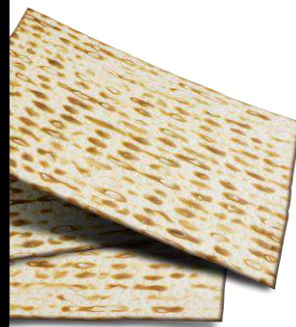
מצה: מוחין דגדלות-אחדות הפשוט מהבורא - מפעולות המשפנות בבריאה
בפסח זמן התקרבותנו - אוכלים רק מצה, להמשיך זאת האמונה לכל השנה.

'מצה זו שאנו אוכלים': עת אמר רבנו תבות אלו לפני התלמידים
החזיק במצות, ואמר: כשאוחזים מצות אוחזים כביכול אלוקות בידים.

מרור: 'פזית מרור סגלה לפרנסה'. ובאכילתו ממתיקים מרירות יגיעתה
הכעס מביא עצבון וחסרון פרנסה, באכילת המרור הכעס לרחמנות נחליפה.

מרור: זכר ל'וימררו את חייכם', שלאחר מכן באה הגאלה ממרומים
מצה ומרורים יחד נאכלים, לזכר בעת צרה-הפדות שלאחריה באה בחסדים.

כּוּרָה: מצות רמז להתחזקות לדרי מעלה - יחד עם המרור - הרומז לדרי מטה ולכה מטבילים בחרסת דחס רחמנא - בכל דרגה.

כּוּ עֲשֵׂה הַלֵּל: מצה ומרור-חסד וגבורה, אש ומים, מחלקת הלל ושמאי לשם שמים הללו אוסרים והללו מתירים, 'בתפארת' - מצה הג' כנגד 'ישאל' מתאחדים הגונים.

שִׁלְחַן עוֹרָה: באכילה בקדשה וביראה זוכים שמתוך גרונן מדברת השכינה וזו הארת לילה נרא זה, לא ע"י מלאך ושרף - אלא התגלות השכינה בעצמה.

שִׁלְחַן עוֹרָה: בעת האכילה מאיר 'הארת הרצון' בדבורים ששמו מקלסים ובעת האכילה בלילה מרומם - זה הזמן לזכות לאלו הרצונות והגעגועים.

צפון: בסיום הסעודה - המשכת הרצון 'תכלית הידיעה שלא נדע' - התגלות אמונת עולמים "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך הנעלם, ואשר מעין כל צפונים ונעלמים.

צפון: אפיקומן נקרא בשם צפון - חסר, שלמות החסרונות כעת נמשכים בתם אכילת ג' המצות נשלמים שלוש רוחות העולם. וב"ין וספורי יציאת מצרים, נשלמים כל הארבעה

בְּרָה: ברכת המזון על כוס יין - המשמח לב אדם ואנשים בקרב קדושים בליל החג בארבעה כוסות יין שבא הדעת - בפנימיות השמחה מתרוממים.

הַלֵּל: תקנוה לאמרה בחג הכלול מכל הנסים - מראשית הבריאה עד הגאולה כמו שגבר עלינו חסדו, כן יוסף עמנו-גאולה שאין אחריה גלות ותוהו.

הַלֵּל: באמירת הלל בקול גדול ובאהבת ה' - נצולים מאויבים ומשטינים כלל התשבחות בו - כדברי חכמינו ש'הללו-יה' גדול מכלל מזמורי תהלים.

נִרְצָה: בני ישראל עם קדוש התחילו הסדר ב'קדש' כוס יין - המשכת הברכה ומסימים ב'נרצה' - רמז, להארת הרצון שנאצלה, הארת גאולה העתידה.

נִרְצָה: גאלת הפלל והפרט שהאירה משמי מרמים בליל שמורים צעד אחר צעד זאת ממשיכים בחלופי הלילה, כשב'ספירת העמר' מתעלים.

לשנה הבאה בירושלים הבנויה: ב'ניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל' במהרה אליהו ומשיח בו מתגלים, שנאמר: 'אתא שומר' להחיש התנוצצות הגאולה

